

Ulisses i les sirenes

«Amics, convé que tots, i no només un o dos, conegueu les prediccions que m'ha revelat Circe, la divina entre les dees. [...] En primer lloc m'ha ordenat que evitem el cant i el camp florit de les sirenes seductores. M'ha suggerit que jo sol les escoltés, però lligueu-me ben fort amb una corda, perquè romanguí ferm i dret a la base del pal. Si us demano o ordeno que em deslligueu, vosaltres fermeu-me encara amb més sogues.»

Mentre anava parlant i explicava tots els detalls als companys, la nau va arribar de seguida a l'illa de les sirenes, perquè l'empenyia una brisa favorable. Aviat el vent es va aturar i va donar lloc a una calma plàcida. Un [dèmon](#) va fer adormir les ones. Els companys s'aixecaren i arriaren les veles i les desaren [...]. Ells asseguts als remos [...]. Aleshores, vaig tallar a bocinets un gran rotllo de cera [...]. I vaig anar tapant les orelles de tots els companys, un darrere l'altre. Ells, per la seva banda, em lligaren de mans i peus, dret a la base del pal, i també hi [fermaren](#) les sogues. [...] Quan érem a una distància en què se sent cridar un home, [...] no passà per alt a les sirenes que la ràpida nau navegava molt a prop d'on elles eren i entonaren un cant harmoniós: «Tu, vine cap aquí, gloriós Odisseu, [...], atura la nau perquè puguis escoltar la nostra veu. Per aquí ningú no ha passat mai de llarg amb la seva nau negrosa sense escoltar la dolça veu de les nostres boques [...]»

Així digueren, i emetien una veu preciosa. Llavors el meu cor desitjava escoltar-les més estona i vaig ordenar als companys que em deslliguessin fent-los senyals amb les celles, però ells, encorbant-se cap endavant, continuaren remant. Tot d'una s'aixecaren Perimedes i Euríloc, em fermaren més les cordes i em lligaren més fort. Quan les vam passar de llarg i ja no sentíem la veu ni el cant de les sirenes, els companys lleials es van treure la cera que jo els havia untat a les orelles i em deslligaren dels nusos.

HOMER, *Odissea*, cant XII. (Adaptació)